

Kristin : bild ur lifvet /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/36

National Library
of Sweden

Kristin.

Bild ur lifvet
af Nanna Wallensteen.
(Sven Ljung.)

Eftertryck förbjudes.

— Ja' va' allt bra dum som inte gifte mig med den der skomaka'rn, som fria till mig, då jag tjente på Regeringsgatan!

Kristin slog en knyck på nacken, smällde litet hårdare med ringarne på spisen än hvad nödigt var, och satte på kaffe pannan.

— Hvad menar Kristin? Hvad var det för en skomakare? frågade gamla fröken Hellman, som hyrde ett rum af Kristins matmor fru Anderberg, med rättighet att koka sin mat på kokgäsen i köket.

— Jo, då va' en skomakare, som ja va' bekant med då, och hade jag tagit honom hade jag nu haft ett godt, eget hem och sluppit tjena och slita hos andra år ut och år in.

— Nå, hvarför tog inte Kristin honom, om han ville ha henne. Den gamla fröken såg litet halft tviflande ut öfver en dylik uppoffring.

— Ville, puh! Han ville så gerna som han ville lefva. Kristin satte de små bruna skarpa ögonen så hvasst i fröken Hellman, att denna bestört utropade: men hvarför i hela världen tog hon inte honom då? var han inte hygg och bra då?

— Jo, för all del, han var både hederlig och hygglig och skötsam och öfver 800 kr. hade han på banken.

— Nå—å, hvad var det då? Var det någon annan Kristin tyckte om i stället? En liten vemodig suck undslapp omedvetet den gamla svärmiska fröken, der hon stod och vispade i sin cacao sida vid sida med Kristin bredvid spisen.

— Nej, visst inte; det var intedet — mumlade denna tvekande.

— Nå, hvad var det då? Den gamla fröken var envist och djupt intresserad af Kristins kärlekshistoria med skomakarn.

— Jo se — svarade Kristin lågmäldt — han var — enögd. Och se det kunde ja inte fördrå; det var stört omöjligt.

— Hur, hur, enögd! — Ja, det kunde nog vara litet sorgligt, men inte borde väl Kristin öfvergifvit honom för det, inte.

— Nej, ser fröken, jag borde nog inte det, och jag vet nog att det inte var rätt gjordt, men jag kunde aldrig vänja mig vid det der ögat. Det gick inte. Fast nu, då jag vet, att han sen blef gift med en sådan hygglig flicka och fick ett sådant snyggt hem, så — har jag allt ångrat mig ibland.

Kaffekitteln pöste öfver och Kristin nappade af den med hiskelig fart.

Fröken Hellman såg ovanligt tankfull ut. Plötsligt slog hon Kristin helt upprymd på axel och sade: Ja, är det så alldeles nödvändigt, att det just ska' vara en skomakare, så vet jag en sådan, och det är en som inte är enögd ändå.

— Hvad är det för en då? Kristin spärrade upp ögonen och såg hoppfullt på fröken Hellman.

— Ja, det är en enkling ned ifrån min födelsebygd i Småland. Han blef gift med en trotjenarinna hos min syster, prestfrun dernere. Men nu har han varit enkling i öfver ett år och han har gård och grund och pengar på banken och inga barn, så han duger allt att få.

— Hvad heter han och hur gammal är han?

Kristin slog i en bräddfull kopp rykande kaffe, stack en sockerbit i mun och låtsades se ytterst likgiltig ut.

Fröken Hellman log litet ironiskt och sade helt lugnt: Jo! Han heter Petter Nyqvist och är 54 år.

— Är han så gammal? Det var gräsligt! sade Kristin litet afkyld, oaktadt det sjudande kaffet.

— Å, det är alls ingen ålder för en man, och Kristin med sina 43 år passar riktigt bra för honom, tycker jag.

— Hu, hu, det tål att tänka på — muttrade Kristin och satte i ordning kaffebrickan, som hon skulle bära in till fru Anderberg och de båda fröknarne Caroline och Eveline.

— Nej, minsann, uppskjutas ska' det då inte; Jag skall genast skriva ned till mästern Nyqvist och "rekognoscera terrängen."

I detsamma kom fröken Caroline i dörren och ropade in! Kristin med kaffebrickan.

Ett par veckor förgingo nu utan att Kristin hörde ett ord om skomakarn. Fröken Hellman gick tyst och stilla och stökade, men nämnde om ingen-

ting. Ibland såg hon dock på Kristin med ett litet menande gäckande leende.

En morgon ringde brefbärarn på och lemnade bref till fröken Hellman. Kristin mottog det och synade noga stämpeln, men blef inte klokare för det. Så bar hon in brefvet till fröken, stannade ett ögonblick längre än nödigt var och sade: Ja, fröken är lycklig som får bref; jag har ingen som skriver till mig.

Fröken Hellman slet hastigt upp kuvertet, smålog litet triumferande och sade: Jaha, det är roligt att få bref, i all synnerhet när det kommer från hembygden, som detta gör.

Nu kunde Kristin för skam skull inte stå kvar längre, utan tassade tyst och undergifvet ut i köket, för att sätta på maten, så middagen blef färdig i tid tills fröken Eveline kom hem från kontoret.

På qvällen, då fröken Hellman kom ut för att koka sitt te, snodde Kristin så hjälpsam och beskäftig omkring henne och till slut, då hon inte kunde uthärda längre, utbrast hon plötsligt: Nå, fröken, hur var det med den der gamle skomakarn?

Ett helt tjuvpojksleende upplyste den gamla frökens vänliga ansigte. Dit hän var det hon velat ha det.

— Jo, sade hon gladt, jag har just haft bref från Peter Nyqvist i dag, och han skriver att han tycker mycket om mitt förslag, och att, då jag försäkrar att Kristin är en hygglig, arbetsam och bra människa, så vill han också tänka på henne. För se han behöfver någon som ser om hans hus och hem.

— Ja visst, ja visst! stammade Kristin med ett par klara röda rosor på kinderna.

Men han skriver att han först gerna skulle vilja ha Kristins porträtt — så det är bäst nu att Kristin går och låter fotografera sig med det första.

*

Efter den dagen kom det liksom nytt lif öfver Kristin. Sina sysslor hade hon alltid skött samvetsgrannt och ordentligt, men det hade stundom legat en tung och litet bitter och missnöjd stämning öfver henne, och ofta hade hon låtit undfalla sig, att det var en sorglig lott, att vara så ensam i verlden som hon, och tänka sig framtiden som ett jemt släp hos andra. Nu deremot lyste hon upp för underligt. Det kom något af ungdom och lycka och hopp öfver henne och hon blef språksam både mot gamlafrun och fröknarne.

En dag, då både Caroline och Eveline voro ute, kom hon plötsligt in till sin matmor, klädd i sin allra bästa stass: en gräsgrön ylleklädning med ljus isättning i bröstet, breda spetsar om hals och armar och neg djupt och frågade om hon fick lof att gå ut en timma.

— Ja, det går väl an, sade fru Anderberg förvånad, men hvart ämnar Kristin sig då, eftersom Kristin gjort sig så fin?

— Jo, se frun, jag skall gå och porträttera mig i kabinetsporträtt — svarade Kristin blygt och stolt på samma gång.

— Jassa, jaha, ja, de går an, det. — Ja, gå då!

Men Kristin stod envist kvar och trampade vid dörren.

— Jag tänkte be frun vara god och hjälpa mig och krusa mitt hår litet, precis som fröken Caroline har sitt krusat — brast det slutligen löst.

— Hvad säger Kristin, ska jag krusa Kristin?

Den gamla vänliga gladlynta frun brast ut i skratt.

— Ja ser frun, min framtid och min lycka beror på om mitt porträtt blir vackert, för det skall skomakarn ha, frun vet.

Javist! Javist! Både frun och fröknarne hade också blifvit invigda i förtroendet och intresset för Kristin och hennes skomakare var allmänt.

— Men jag kan inte krusa Kristin, med bästa vilja i verlden. Men se här, tag den här slanten och gå in till en hårfrisörska och låt krusa sig riktigt fint — sade fru Anderberg vänligt och Kristin tackade, sken af glädje och gick ut på hoppets solbelysta stråt.

Fem dagar efter sedan Kristins kabinetsporträtt (hvilket inom parentes sagdt, var ett mästerverk!) afsändts kom svaret från Peter Nyqvist.

Han skref nu direkt till Kristin och brefvet började med: »Min älskade Kristin!» Och karlen tycktes blifva alldeles vansinnigt kär och han bad att han skulle få komma upp till Stockholm med första ångbåt, och Kristin svarade genast att han fick komma.

Ingen kunde väl gå och vänta på vår och sol och lösta böljor otåligare

än gamla Stina. Hvar morgon kikade hon uppåt himmeln, såg på termometer och studerade Dagens Nyheter från början till slut för att finna på något värtecken.

Korrespondensen förtgick allt jemt och tycktes blifva allt mera het och glödande på skomakarns sida. Hvad Kristin tänkte och kände sade hon inte ut, och skriva sjelf gjorde hon inte, ty hon var generad för sina stackars kråkfötter, men den vänliga fröken Hellman var hennes sekreterare.

Slutligen ingick april månad blid och vacker med regn, storm och solsken, och allt detta tillsammans gjorde att Östersjön var fri från is i medio af månaden, och den första ångbåten kom och med den kom mästern Peter Nyqvist.

Både fröken Hellman och Kristin voro nere och mötte honom. Mötet mellan de okända älskande var kort och stelt och förläget, och många ord blefvo ej vexlade. Skomakaren hade bekanta att bo hos, och fröken Hellman och Kristin gingo hem direkt.

När Kristin var hemkommen sprungo Caroline och Eveline genast ut i köket och ropade: Nå, Kristin, nå? — Hurudan var han?

Men Kristin satt handfallen, blek och nedtryckt, alldeles som förut, innan skomakaren uppträdde på hennes lifts horisont, och hon sade stilla och sakta och bittert: *Asch! Han var så gammal så.*

Men han kan väl se treflig ut för det, och vara en bra karl ändå! ropade Caroline uppmuntrande.

Men Kristin kastade otåligt af sig helgdagsståten och mumlade dystert: Han var så gammal, så!

Dagen derpå kom Peter Nyqvist; slog sig ned på kökssoffan och språkade med Kristin på allvar. Han hade godt hufvud och godt förstånd, hade sett sig om i verlden och läst en hel del. Och lätt hade han för att tala samt ett godt vinnande sätt. Så småningom blef Kristin intresserad, uppmärksam och uppvärmd, och glömde både spis och matbekymmer för sin Peter. Till sist tog hon honom med sig in till frun och fröknarne, slog upp dörrarne på vid gafvel och presenterade med en skällning af stolthet och triumf i stämman: "Skomakare Nyqvist, min blifvande man!"

Fru Anderberg tog in portvin och cakes och de nyförlofvades skäl dracks i botten. Och så sade Kristins matmor några hjertevarma, erkänsamma ord om Kristins pligttröhet, ärlighet och tillgifvenhet under de tio år hon varit i deras hem, och tillade att hon mer än en gång skulle komma och sakna henne, men att hon önskade Kristin all lycka i ett eget hem samt gratulerade mästern Nyqvist att få en sådan duglig och hygglig hustru.

Kristin stod som på nålar, ömsom var hon blek och ömsom röd och näsduken anlidades flitigt vid det rörande talet.

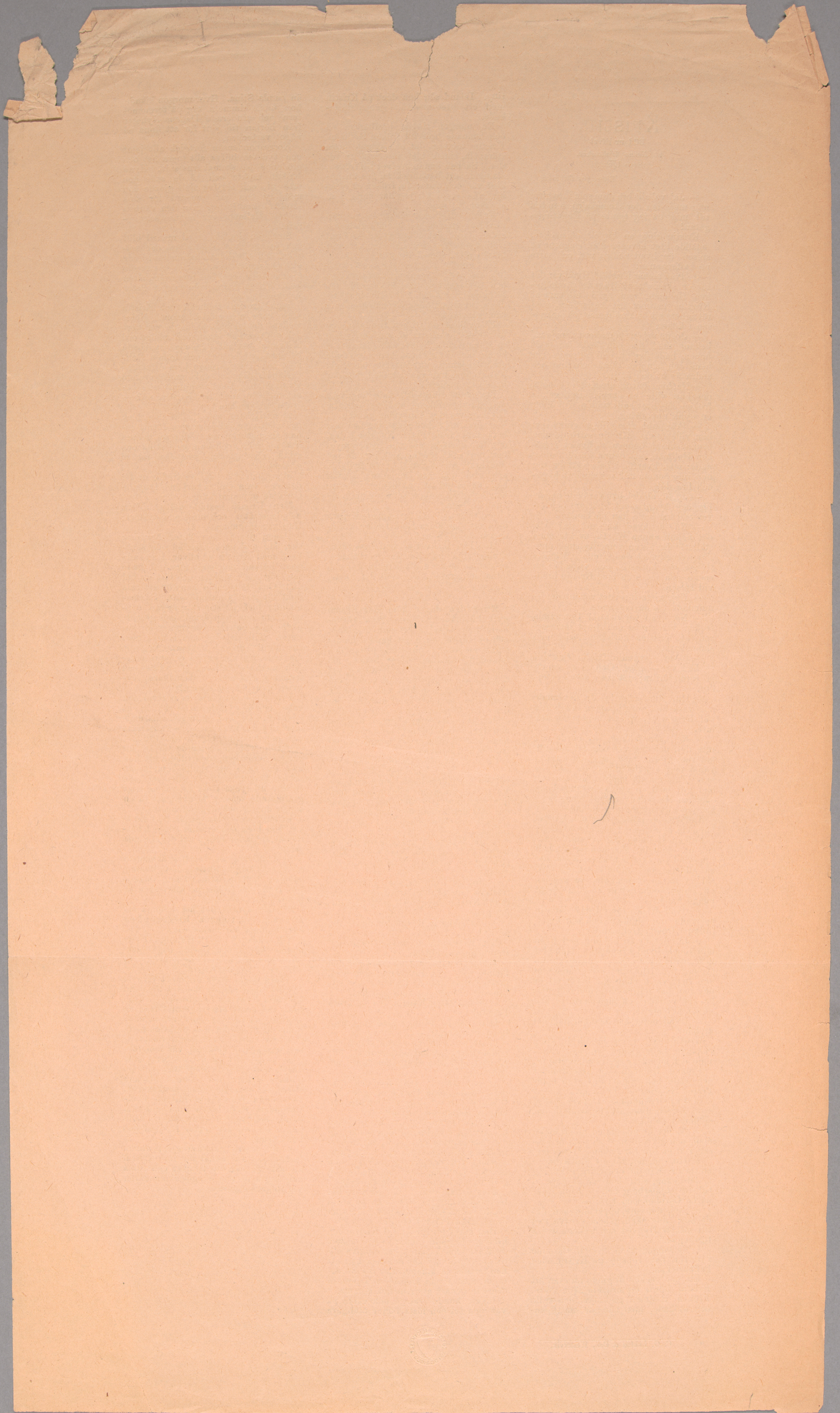
Skomakaren, en reslig gråhårsman med ett ärligt, förtroendeingifvande ansigte, höll Kristin i hand, bugade för frun och fröknarne samt sken af belåtenhet.

Således syntes det att komma att arta sig bra, i denna Kristins något egendomliga kärlekshistoria.

Till söndagen togs ut lysning i Östermalms kyrka och fjorton dagar der efter gjorde fru Anderberg bröllop åt sin gamla trogna Kristin.

Några dagar efter bröllopet foro de nygifva med ångbåt ned till Småland till Peter Nyqvists hemort och derifrån kom det snart ett långt bref från de nygifva. Kristin tycktes vara i sjunde himmeln öfver det nya praktiga hemmet, der välstånd och hemtrefnad syntes herska, och ej minst var hon förtjust i det sätt på hvilket brudparet blifvit mottagna och firade af X-köpings godtemplarloge, der hennes älskade Peter var en af de största storkaxarne. Den unga frun hade fått en blomsterbukett med breda gula och blå band, och sjelfve stormästaren hade hållit ett tal för Peter Nyqvist och hans brud.

— Jojo, sade gamle fröken Hellman leende, det var annat det för Kristin än att gå här ute i köket och stöka och ångra på den enögde skomakaren vid Regeringsgatan.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

